

INTERVENCIÓ DE MIQUEL ICETA EN EL DEBAT SOBRE L'ORIENTACIÓ POLÍTICA GENERAL DEL GOVERN

Parlament de Catalunya, 5 d'octubre de 2016

Senyores i senyors diputats, Sr. President, la setmana passada una majoria d'aquest Parlament li va atorgar novament la confiança. Una confiança supeditada a celebrar, sí o sí, un referèndum l'any que ve. Fins i tot així consta en la Resolució publicada al DOGC. De fet diu "en acabar la legislatura". Però la legislatura acaba l'any que ve, oi? Almenys això deia el full de ruta...

Cito la resolució perquè, és veritat que no havíem tingut qüestions de confiança era la primera vegada que figurava un acord i em va sobtar. Es podia limitar a dir "el President ha obtingut la confiança" però s'ha volgut posar el fet del referèndum com a condició d'aquesta confiança majoritària.

Vostè deia un referèndum acordat, que serà impossible negociar, entre d'altres coses perquè ningú voldrà negociar-lo amb un govern que ja ha dit que l'organitzarà passi el que passi. O un referèndum organitzat pel vicepresident Junqueras i el conseller Romeva, mancat de tots els elements que haurien de fer-lo legal, vàlid i vinculant.

Si fessin aquest referèndum, com ja va passar el 9N, res no canviaria. Des del nostre punt de vista son propostes només per allargar el procés, no per resoldre el problema. Ja els anuncio que una de les nostres propostes de resolució recull el nostre plantejament en aquesta matèria.

President, ha fet una afirmació que vull respondre, encara que potser no ens anava adreçada. Nosaltres no defugim acords si els acords son possibles. Tampoc no defugim el reconeixement a la feina ben feta quan es produeix.

Per raons de temps no abordarem qüestions en les que tenim coincidències, que n'hi ha, ens centrarem en els aspectes crítics sobre el seu discurs, i les propostes les farem en el debat sobre les resolucions.

Començo per dir-li que, el que ens ha preocupat, és una certa imatge idíl·lica del país que es pot despendre del seu discurs, i que no es correspon amb la greu crisi social que patim. La setmana passada vostè ja va aconseguir prorrogar l'acció de govern uns mesos més i no crec que aquest debat pugui afegir nous elements per fixar el que és el seu objectiu, l'orientació política del govern.

Vostè hauria de ser Superman, ho dic amb respecte, si, amb els mesos que queden, pretengués desenvolupar els deu eixos de prioritats que ens ha dibuixat.

L'estabilitat tampoc podem donar-la per garantida fins que el govern tingui garantida l'aprovació dels pressupostos, la qual cosa, ara per ara i pel que sabem, no ho està.

Quan acabi el debat, s'aprovaran unes resolucions; algunes de les que el seu grup proposi, d'altres que proposarem el diferents grups de l'oposició i que el seu grup perdrà; o a les que es sumarà per a que no perdi. Això almenys és el que ha passat fins ara.

Votarem resolucions, s'aprovaran i no passarà res perquè aquelles que vostès no vulguin, i fins i tot algunes de les que vostès mateixos hagin proposat o votat, cauran en l'oblit perquè, com han fet en tantes i tantes ocasions, el que digui el Parlament només els importa quan diu allò que els hi interessa.

Si, Sr. President, l'hem sentit en reiterades ocasions dir que tot el que fa en la qüestió del procés és per aconseguir el que mana el Parlament, però després li donaré uns quants exemples de mandats del Parlament que el seu govern ignora.

En tot cas, nosaltres no defugim el debat, no creiem que sigui un debat menor i volem dir-li el que li hem dit en altres ocasions a vostè i altres presidents: governi President, governi al servei de tots. Faci que el seu govern treballi i compleixi la missió que té que és la de vetllar pels interessos de tots els ciutadans i no només d'aquells que comparteixen el seu full de ruta.

Li dic això perquè és un fet incontestable que al seu govern no li ha preocupat fins ara deixar la gent enrere en la seva carrera cap a la confrontació amb l'Estat.

Els socialistes, quan estàvem al govern de la Generalitat, dèiem que la nostra principal preocupació era fer avançar la societat procurant que ningú es quedés enrere. Era un principi que compartíem amb els nostres socis de govern. De fet crec poder dir que el vam mantenir al llarg de 7 anys en que vam governar plegats.

I perquè li dic això, Sr. President. Doncs li dic perquè, com li deia l'altre dia, el balanç real de l'acció del seu govern ens mostra clarament que no treballen amb la necessària eficàcia per a evitar el trencament social que s'està produint a la societat entre els que estan instal·lats, millor o pitjor, però, instal·lats; i els que es veuen progressivament expulsats del sistema.

Després em referiré a les dades concretes. Algunes les vaig proporcionar l'altre dia, però n'afegiré alguna més.

Però, també vull afegir que, com es va veure la setmana passada durant el debat sobre la qüestió de confiança, a vostè i al seu govern no els preocupa més que avançar cap al seu objectiu arcàdic de la república catalana en la que es resoldran de forma gairebé miraculosa tots els problemes, encara que aquest objectiu no sigui compartit per la majoria de la ciutadania i, naturalment, sense que sembli que els preocupin els costos que això tindria. I quan dic costos, parlo de costos econòmics però fonamentalment socials i de reputació de Catalunya com a país seriós.

Un exemple: l'entrevista de l'endemà de la qüestió de confiança a RAC1 el gran titular era que tindríem pensions més altes a la Catalunya independent ("Els pensionistes no només cobraran, sinó que creixeran les pensions"). Miri president, deixi'm que li digui amb un cert escepticisme, en un moment en que els sindicats i tots els experts alerten del risc del nostre sistema de pensions públic (parlen d'emergència social), en el que hauríem d'estar acordant com salvem les pensions de la fallida a la que les condemna la

política del PP, de com millorem la qualitat de l'ocupació al nostre país, de com fem per a que els joves formats no marxin a l'estranger a buscar feina.... Vostès surten amb la fórmula de pensament màgic que ha guiat els darrers anys el Govern català: no patiu, serem independents en uns mesos i tindrem pensions més altes.

Aquest exemple és bo ja que la quantitat i qualitat del treball podria ser perfectament el nucli del debat de política general. La manca de treball i la manca de qualitat de l'ocupació que es va creant està en la base de l'empobriment i de molta de la desigualtat que patim. D'això el seu Govern es limita a fer de cronista de la mala qualitat de l'ocupació provocada principalment per una reforma laboral que va votar el seu partit. Cap autocrítica, cap actuació rellevant.

Altres comunitats autònomes, com la de les Illes Balears, a partir de la col·laboració amb el Ministeri de Treball estan aconseguint més recursos per a la persecució del frau laboral tot reforçant la Inspecció Laboral: Això vol dir més ocupació i amb garanties. És a dir, en aquest cas, no col·laborar amb l'Estat afecta a les condicions laborals dels nostres treballadors i treballadores. No facin de comentaristes, ni de prestidigitadors, exerceixi com a Govern i com a autoritat laboral del país. Aprofitin el major marge de maniobra que l'Estatut del 2006 proporciona a la Generalitat en aquesta matèria.

Vostès repeteixen constantment que el treball és la millor política social. Hi estem d'acord, ara perquè llavors per què tenim un servei d'ocupació totalment mancat de recursos? La mitjana d'usuaris que ha de gestionar un tècnic del SOC és de 680 persones, quan l'OIT recomana un màxim de 80. Les xifres són les que ens donen la constatació de si un tema és prioritari o no pel govern.

El que sabem és que a data d'avui a Catalunya no disposem encara de l'oferta de formació per persones aturades del 2016! I això no depèn de Madrid, això és només manca de bon govern.

M'agradaria que ens tranquil·litzés dient-nos que no es tornaran diners de la UE per incapacitat de gestionar-los en un tema tan sensible com és el de les polítiques d'ocupació juvenil.

I també ens agradaria que ens tranquil·litzés dient-nos que l'equip de tècnics i especialistes que conformen l'Institut Català de Seguretat i Salut Laboral (considerat una "estructura d'Estat" per vostès) no patirà una retallada del 15%, segons ha anunciat el Departament de Treball. En un moment en el que hi ha hagut un increment dels accidents de treball, el Govern decideix retallar l'eina que lluita a favor de la prevenció i l'anàlisi de la sinistralitat laboral. Potser convindria, si falten diners, que part del personal que té previst contractar per la Hisenda pròpia el dediquin a prevenir la sinistralitat laboral.

Sr. President, l'eix de les crítiques que li faré és que creiem que no s'estan abordant les prioritats en funció dels temes realment estratègics del país. Hi ha una fixació equivocada de prioritats del seu govern, des del nostre punt de vista.

He seguit atentament les explicacions que ens ha donat sobre la bondat del seu govern, però deixi'm que li digui que no tots veiem la mateixa imatge de Catalunya que vostè veu. És evident que l'administració té una inèrcia, que els empleats públics van fent la seva feina cada dia. Faltaria més. Però no pot venir al debat de política general a dir-nos que les escoles estan obertes, que a la sanitat s'atén els malalts i que el DOGC es publica cada dia. Vostè va ser investit amb un Pla de Govern que no està desenvolupant i nosaltres creiem que, més enllà del funcionament ordinari de l'administració, no tenim un bon govern.

Tenim un deute públic que superarà a final d'any els 75.000 milions d'euros. En 5 anys els seus governs han generat més deute públic que els governs d'esquerres en 7 anys. Ens dirà, "en part és també pel servei del deute que es va carregant" Però nosaltres tenim la percepció que el deute que anaven acumulant els governs catalanistes i d'esquerres efectivament anava aplicat a que ningú no quedés enrere. I, sí, vàrem invertir, en salut, en educació, en seguretat, en atenció a les persones.

M'ha agradat, President, - i aquí sí que subratllo una coincidència – quan avui hagi fet un anunci de creació de noves places de mestres, mossos i metges. M'ha agradat molt, perquè és una cosa... si parlem de drets d'autor, el les "tres M" de mestres, metges i Mossos és de Pasqual Maragall.

Efectivament, governar és elegir, és prendre decisions sobre polítiques públiques i inversions, que generen deute. Els catalans de generacions futures hauran de pagar els nous hospitals, els nous CAPs, les noves escoles, els centres de recerca de les universitats, les comissaries, els i les policies i bombers. Serveis públics i infraestructures necessaris dels que gaudim avui i per molt de temps.

Per tant, quan vàrem incrementant el deute va millorar la qualitat de vida de la gent, de l'esperança de vida digna, de la millora de les oportunitats de futur i de la seguretat dels catalans.

L'increment del deute d'aquells governs es traduïa en major benestar. Però ens fa l'efecte que l'increment del deute que s'està produït en els seus anys de govern no té aquesta mateixa traducció.

Què poden ensenyar com a resultat de l'increment de l'endeutament des de l'any 2011?. Han construït més escoles i han pogut acabar amb els barracons? Han construït més CAPs i hospitals? Han incrementat les plantilles de metges –ara sembla que s'anuncia- per a disminuir les llistes d'espera? Han incorporat més mossos per a completar les necessitats objectives de policies?.

Ara ens diu que sí, però estem parlant de fins ara, per tant la resposta a totes aquestes preguntes és que no.

Ja sé que vostè dirà que tot això és per culpa de l'ofec econòmic al qual ens sotmet el govern d'Espanya.

Vostè té la sort de poder defugir tota responsabilitat. No cal que ens convenci de que el govern de Mariano Rajoy no és bo per a Catalunya. Perquè aplica polítiques recentralitzadores, perquè propicia una sortida de la crisi que no te en compte els que més pateixen.

Però, Sr. president, la seva obligació és governar Catalunya i governar-la bé. I vostè no ho fa bé perquè no és que no resolgui els problemes, això seria injust dir-li, perquè no està tot a les seves mans, sinó que no fixa prou bé les prioritats ni optimitza les seves opcions.

Coincidint, com coincidim, en que Rajoy és un president del govern nefast per a Catalunya, crec, Sr. President que vostè ha preferit no aprofitar prou bé les insuficients eines que té a les seves mans, entre d'altres coses perquè així va nodrint l'argumentari favorable a la secessió, alimentant el sentiment de que, amb Espanya, no hi ha res a fer.

Així, vostè ha deixat d'impulsar, fins avui cap reforma fiscal que fes que la Generalitat recuperés ingressos que ja tenia en temps dels presidents Montilla i Maragall i, especialment, ha renunciat a encapçalar l'esforc per a tenir un nou sistema de finançament O millorar l'actual confiant en que aviat serem independents. Certament el govern d'Espanya ha posat obstacles a determinades figures tributàries de nova creació. Però més enllà dels intents de nous impostos que no han estat molt eficaços, ja van dos pressupostos i dues pròrrogues amb el suport de CDC i ERC. I no està de més recordar que si en el primer pressupost, que es va batejar com a "darrer pressupost autonòmic", s'hagués modificat l'impost de successions i donacions, ja estaríem recaptant centenars de milions d'euros tant necessaris per les polítiques socials i de reactivació econòmica.

Així, en compte de dedicar-se a obtenir més ingressos ha centrat la seva exclusiva preocupació en crear el que pomposament denominen estructures d'Estat, perquè, Agència Tributària de Catalunya ja hi era, però ara estem parlant ja d'una Nova Hisenda Catalana, que serà meravellosa, que no tindrà cap dels mals de les estructures espanyoles, que son, per definició, dolentes. Però escolti, i el problema que han tingut per a nomenar nou director? Li carreguem també a Rajoy la responsabilitat? Quantes persones han rebutjat el càrrec? Quants directors ha hagut d'anomenar?, Per a què serveix la Llei de Transparència, que ens agrada tant, si després resulta que volen nomenar una persona imputada? Aquí podem fer les lleis que es vulguin, però si després resulta que l'actitud del Govern no s'adiu a les voluntats expressades per les lleis, doncs no ens en sortim.

Deixi'm que utilitzi altres exemples concrets, per si aquests no convencen prou. Hi ha un problema de població a Catalunya, per això ens ha agradat que parli de programes concrets per a fixar la població al territori, però la veritat és que les coses no van prou be en aquest terreny i ho hem de reconèixer. I també s'està desplaçant la crisi i l'atur cap a la gent més jove, que probablement per això se sent empesa a marxar del país.

Les reduccions continuades en despeses de salut ens han disminuït la capacitat per a fer front a la demanda de la població i es redueixen llits d'hospitalització, quiròfans, personal, horaris i especialitzacions a l'atenció primària i limitacions a l'accés als medicaments. Teníem un sistema sanitari envejable i ara estem valorats en el lloc 14 dels 17 sistemes sanitaris d'Espanya, el 2009 érem la 5ena.

Com que l'altra dia em va retreia que utilitzés dades de la Fundació Campalans li diré que aquesta és de la "Federació d'Associacions per a la defensa de la Sanitat Pública".

Vull dir-li una altra cosa, parlant de la sanitat pública per subratllar una coincidència però també, crec, un cert problema. Nosaltres, que som partidaris de la sanitat pública, no som, a diferència dels seus socis parlamentaris, contraris al model de cooperació públic-privat. Ara, les regles del joc han de ser clares i transparents. Han de quedar garantits i preservats els interessos generals. Per això hem assistit amb preocupació a l'espectacle de que sigui el seu propi conseller de Salut qui llenci ombres sobre el model de col·laboració amb les seves, entre cometes, "desprivatitzacions" per sobre-costos en les derivacions als centres privats.

Nosaltres pensàvem que, en aquest tema, hi hauria una continuïtat, que tenia alguns problemes – cal dir-ho – però ara sembla que el Govern està disposat a revisar això.

Ens agradaria que, en comptes de generar aquesta confusió des del punt de vista de la opinió pública - especialment entre vostès -, el govern es dediqués a presentar la Llei de Salut i Social de Catalunya, que aprovés el Pla d'Ordenació d'atenció continuada i urgent, que millorés les llistes d'espera, que presentés el decret que reguli la forma en que el personal d'infermeria pot dispensar medicaments; que presentés el pla Estratègic d'Atenció Primària i Comunitària, etc., etc.

Tornant al tema d'acomplir les lleis del Parlament vull recordar-li que la Llei d'Educació de Catalunya diu que s'ha de gastar en educació el 6% del PIB i el seu govern només gasta el 2,8% segons dades de la Fundació Bofill. El 2,9% segons Eurostat.

És un altre exemple de la distància entre el que diuen i el que fan. Mentre el Departament prepara un gran procés participatiu sobre com ha de ser el sistema educatiu que arribi la independència, mentrestant anem reduint la despesa en educació. Miri les dades d'Eurostat. Despesa pública educativa segons el PIB l'any 2012: 2,91%, variació amb respecte l'any 2009, -17,5%. 2,91% és la despesa més baixa dels països comparats. Menys que Bulgària o Romania. Comparable a la de Perú, Laos, Guatemala o Azerbaidjan. La retallada en despesa educativa a Espanya ha estat quatre vegades més gran que la mitjana europea. A Catalunya cinc cop més gran. Esperem, doncs, el gran dia, però mentrestant anem reduint les nostres opcions de present i de futur.

Abans li deia quan parlava del deute. Vostès s'han endeutat i les raons no són l'augment del benestar de les persones. Encara tenim més de 1000 barracons, la mateixa xifra que amb el president Montilla. Ens manquen places de formació professional i derivem més de 20.000 alumnes a la formació no presencial. En el pressupost no aprovat no hi havia ni un euro del pressupost en escoles bressol i carrega els costos d'aquesta política imprescindible per a la igualtat d'oportunitats a les famílies i els municipis, tenim les aules de secundària obligatòria saturades, falten mestres per a atendre la demanda d'alumnes i tanca línies de P3 i no hi ha prou beques menjador.

Avui ens ha fet alguns anuncis que corregirien, en part, aquesta descripció que li faig. Li agraïm, el felicitem i, amb això, l'acompanyarem.

Però sap quina és la pitjor dada? Que s'està obrint una bretxa en rendiment escolar segons l'origen de l'alumnat. I ens diu l'ONG "Save the Children" que és una bretxa més gran que en el conjunt d'Espanya. 6 de cada 10 infants de 0 a 3 no estan escolaritzats. I en els seus pressupostos no aprovats no hi figurava ni un euro dedicat a això.

Per cert, torno a dir-li que, per exemple, pel que fa al no tancament de les línies de P3 o dotar de més recursos a l'escola inclusiva vostè, que subratlla tan sovint el respecte al mandat del Parlament, no aconsegueix les seves resolucions sobre aquest tema.

Per citar-li una altra vegada fonts que no són la Fundació Campalans, li diré que tant la Fundació Jaume Bofill com el Síndic de Greuges, que espero que no consideri com a simpatitzant socialista, avisen que la segregació ja es dona a l'escola pública.....malgrat que el Govern digui el contrari.

No sé si em donarà temps a fer un repàs de tot el que vull dir-li; però per si de cas no vull deixar de dir que és sagnant escoltar com el Govern diu que prioritza la infància després d'haver passat 6 anys des de l'aprovació de la LDOIA (Llei de Drets i Oportunitats de la Infància i Adolescència) i tenir, només, 3 projectes de decret sobre la taula.

Una altra dada que no és de part, Sr President. A les dades que acompanyen el Pacte per la Infància i la Adolescència 2014-2017 la pròpia Generalitat assumeix que 3 de cada 10 menors pateix risc de pobresa i d'exclusió.

I és que el risc d'exclusió és l'amenaça més greu que avui pateix Catalunya. I a nosaltres no ens sembla que sigui la primera i principal prioritat del seu Govern.

El Govern de Catalunya ha demostrat que, fins ara, estat incapaç de fer front a situacions tan injustes com els desnonaments. És veritat que hem tingut un problema seriós, perquè quan ens hem volgut dotar d'instruments potents en aquest terreny el Tribunal Constitucional ens ha retallat l'ambició. Per això ara estem treballant plegats amb la Consellera per intentar fer . instrument legals.

Però a Catalunya s'han produït més desnonaments que a tot Espanya, és el lloc on més desnonaments s'han produït, i per tant tenim el dubte de, si estem fent prou. Aquí no parlo dels que més estan fent: ajuntaments i moviments socials, sinó del lideratge del govern de la Generalitat

Des del nostre punt de vista, i vull dir-li amb ànim propositiu, no crític; o el Govern es pren molt seriosament la lluita contra les desigualtats o tindrem, en pocs anys, una Catalunya socialment trencada amb col·lectius incapaços de sortir d'una situació de pobresa estructural.

Son problemes que no poden esperar la independència. S'han de començar a arreglar des d'ara. Podríem començar amb la Llei de Renda Garantida de Ciutadania, que la tenim massa alentida en aquest Parlament. Pot continuar amb el Pla d'Inclusió i Cohesió Social, que des del mes de maig se'n parla però encara no l'hem vist. Quan signaran els acords amb les companyies elèctriques per a evitar els talls de subministrament a les famílies amb risc d'exclusió social? S'ha fet una bona feina amb les companyies d'aigua, ho vull reconèixer, però ens falta l'altra.

Per cert, van dir que presentarien al Parlament un Informe de Progrés Social, però encara no el coneixem, no l'han presentat

Vostè té raó, President, quan parlem d'un tema que té a veure amb aquest capítol, la lluita contra els efectes que pateixen les persones amb dependència. La Generalitat s'ha vist obligada a fer front a unes despeses que superen, en molt, el que estava previst a la llei; ara, el seu Govern està incrementant les restriccions per accedir als serveis i als recursos de la llei. L'ordre de co-pagament de les persones amb discapacitat nosaltres la considerem confiscatòria, fins i tot després d'una negociació amb les entitats que ha alleugerit aquest caràcter.

Considerem inacceptables la reducció de les prestacions vinculades a residència, les llargues llistes d'espera per accedir a una plaça. Tot això ha situat a Catalunya a la cua de les CCAA en aplicació de la Llei de manera que es pot dir que la inacció del seu Govern en la seva política de protecció social l'estan pagant, de manera especial, les persones en situació de dependència.

Diu l'Associació de Directors i Directores de Serveis Socials a Catalunya, el temps de permanència en llista d'espera per rebre una prestació de la dependència és un 150% més llarg que la mitjana espanyola i que liderem aquest nefast rànquing junt amb Canàries?

Caldran 10 anys per a acabar amb les llistes d'espera de més de 90.000 persones que esperen actualment prestacions.

Uns minuts per parlar d'habitatge, Sr. President.

Segons un informe d'Avalot, els joves de la UGT a Catalunya, l'esforç econòmic que ha de fer un jove assalariat per llogar un habitatge és del 80% del seu sou o del 64% si el vol adquirir. No és estrany que el 75% dels joves no es puguin emancipar. Hi ha alguna política del Govern per a solucionar això?

Diu el Govern, i la urgència potser li dona la raó a molt curt termini, "ens hem centrat en que ningú no perdi l'habitatge". Te raó, això és una gran prioritat. Però, i l'accés a l'habitatge del que el necessiten pels seus projectes de vida, per a ser lliures? Jo crec que aquí estem sota mínims i hauríem de fer molt més.

El gener de 2015 el Consell Assessor de Polítiques Socials i Familiars va publicar l'informe titulat "Reflexions i propostes en matèria de política social d'habitatges" en el que recomanava destinat més recursos al ajuts a l'habitatge per a fer front a la desigualtat provinent de l'accés a l'habitatge. També ho va demanar el Parlament de Catalunya en la resolució 17/XI. Un cop més, el que diu el Parlament és ignorat quan convé.

Una entitat tan poc sospitosa com la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya ens alerta que estan aturades pel seu govern resolucions emanades d'aquest Parlament per a que el seu govern activés els mecanismes sancionadors i de cessió obligatòries en habitatges pendents de rehabilitar a que fan referència els articles 3 i 4 del Decret/Llei 1/2015.

Per tant, President, creiem que s'ha de fer més, creiem que s'ha de fer millor. És veritat que hi ha problemes d'instruments legals, i de restriccions pressupostàries, però, o ens fiquem al cap que el primer problema de Catalunya és una greu crisi social, o no encertarem en el servei a la ciutadania d'aquest país.

I hem de parlar, encara que sigui breument, D'ocupació. No només cal fer esforços en polítiques de protecció pels aturats de llarga durada, que també; si no en altres aspectes com, per exemple, en el desplegament de les polítiques actives i les estratègies territorials corresponents per a garantir, a través dels Sistema d'Ocupació i del SOC el Dret Subjectiu a l'ocupabilitat de les persones regulat a la Llei 13/2015. No s'està desenvolupant, President, o, al menys nosaltres no li veiem la celeritat i la urgència. Es veritat que és recent, però es que ja fa un any des de que s'havia de posar en marxa.

Jo el convido que, més enllà de seguir parlant sobre el referèndum o la seva data i condició, perquè no ens posem ja d'acord en que modificarem l'impost de successions i donacions perquè paguin més els que tenen més, i puguem dedicar aquests recursos a la gent més vulnerable?

Aquestes són les nostres prioritats.

Sobre temes de desenvolupament econòmic, efectivament, el Govern ha començat a parlar d'indústria, i ho reconeixem, però és veritat també que els agents econòmics i socials, les empreses, els sindicats, els ajuntaments... ens estan exigint que el pacte +Indústria es desenvolupi plenament. Creiem que convé que el Govern ho faci d'una forma més visible i compromesa. Però és molt difícil si redueixen el pressupost d'indústria fins en un 49% des del 2010.

Sense indústria no hi haurà país. Ha fet una defensa, que compartim, sobre el turisme i sobre el fet de que alguns, de vegades, vulguin demonitzar-lo, quan és una font de riquesa. Però no oblidem que, si Catalunya és el país que és, la nació que és, és – entre altres coses – per la seva vocació industrial, que avui pateix dificultats que hauríem de ser capaços, entre tots, de contribuir a superar.

Vostè ha parlat de la llei de canvi climàtic. Té tot el nostre suport, el gran repte del país és la transició energètica, i per tant aquí ens trobarem fàcilment.

La innovació,... estem preocupats, President, perquè encara queda molt per fer en el terreny de traslladar el coneixement generat a les universitats al món empresarial i industrial. Aquí s'hauria d'intentar treballar més i millor, i solventar també problemes de finançament i de recursos de les universitats, que es veuran limitades en el seu esforç de recerca si no hi posem ràpidament solució.

El tema de l'agricultura també l'ha tocat, però, President, creiem que també cal fer més: zero euros al fons per a millorar camins, carreteres i regadius a les comarques agrícoles. Ha retallat el 40% el pressupost del departament. Retarda sense justificació els pagaments de les subvencions i ajuts compromesos amb els agricultors i ramaders. Problemes de cobertura de telefonia mòbil i internet a les zones rurals, transport públic deficient, reducció de serveis hospitalaris i educatius i, per tant, no fixació de la població al territori., S'està produint una deslocalització important.

La Generalitat està recentralitzant tràmits administratius, serveis hospitalaris, serveis educatius, oficines de l'administració i Mossos d'Esquadra. Segurament per motius d'eficiència, per motius de manca de recursos, però, s'està recentralitzant. No es fixa prou la població al territori. I això té un impacte gran avui i el tindrà més gran en el futur, en termes de qualitat de vida i de tenir un país realment equilibrat i ordenat.

Li faré un comentari final, en mitja hora surt el que surt. Segur que m'he deixat molts temes.

President, cregui'm, si alguna crítica volem fer-li no és en el sentit de desmerèixer els esforços del seu Govern ni el seu compromís amb el país. Li volem dir que les prioritats en l'acció del govern ens semblen descompensades. I, pel bé de tots – no només de la imatge del seu Govern – la prioritat social hauria de ser la que mogués, clarament, la seva actuació.

La fixació d'un final de legislatura amb un referèndum condiciona molt. Que no sembli que, aquest Govern, si segueix governant, només és fins que arribi el gran dia en que tot es solucionarà.